

“GÜÇLÜLÜĞÜN YAKALADIĞI İNANILMAZ YAŞAM”

Prof. Dr. Hediye ARSLAN

M.Ü. Hemşirelik Yüksekokulu

Öyle az düşünürüz ki doğuştan aldığımız güçlülüğü; milyonlarca (... milyarlarca) hücrelerin olağanüstü mücadelesi sonucu gelip gelen bir XY'nin, mağrur bir sabırla bekleyen XX ile birleşerek yaşamımızı başlattığını, sağlıklı kalabilmek için uçurumun kenarındaki küçük dallara tutunmak gibi yerleşmeye çalıştığımızı, gücümüz yetmiyorsa uçurumda yuvarlanıp yok olduğumuzu, bu yoğun uğraşımızın hiç fark edilmediğini, günler ve aylar süren büyüme ve hastalıklarla mücadelemizi, zaman zaman dış etkenlerin saldırısına uğradığımızı, açlığı, soğuğu, sıcağı, iliklerimize kadar yaşadığımızı.

Dünyamız genişse rahatladığımızı, baskı varsa sıkıldığımızı, hıştırtılardan, gürültülerden önceleri çok ürktüğümüzü (tıpkı tren yoluna yakın oturmaya başlanılan ilk yılların gürültüsünün sonradan ninni gibi gelmesi)daha sonra alışıp bırakmak istediğimizi.

Dış dünya ile bağlantımızın heyecan, stres, uyku, hareket gibi, bizim dışımızda birilerine bağlı olduğunu (tıpkı doğduktan sonra ilk dönemlerde olduğu gibi).

Yalnızlığımızı, tek başına mücadeleyi nerede öğrendiğimizi hiç düşünmeyiz. Oysa tek başınalık bizim başlangıcımızdır. Ancak dünyayı değiştirmeye karar verdiğimizde etrafımızın sarıldığına dayanabilen biziz, taşıyanların onlar olduğunu, motorun biz olduğumuzu tekerleğin dönmesi için yolu açanlar olduğunu biliriz eğer düşünürsek.

Hepimizin önceki yaşamı (mağara yaşamı) tıpkı tarih dönemleri, çağlar gibi ilkellikten evrimleşerek ancak çoğalabildiğimiz yeterince, gelişmeyen ve

güçlü olamayanların tarihten silindiği gibi bizde dünya değişirken yok olabiliriz, basınçlarla, ısı farklılıklarıyla, gürültülerle, zaman zaman açlıkla süren savaşlarla zafere ulaşırız.

Herbirimizin çok sevdiğimiz annemize özel mağara dönemimizde geçirdiğimiz her ay verdiğimiz savaş bakımından dış dünyada geçen on yıla eşit gibi belki de, üç günü bir yıla eşleniyor gibi çevirebilirsek dünyada ki ömrümüz aslında mağaramızdaki yaşımızla belirlenmiş gibi sanki (9 ay aslında 90 yıl).

Tam dünyayı değiştirdik, rahata erdik diye düşünürken düşmanlarımız artmıştır. Mikroplar, alışkın olmadığımız, soğuk, sıcak, karnımız doymaz, sırtımız üşür çoğu kez. Her biriyle kendimiz baş edersek güçleniriz, her şey hazır ve rahat sunulursa öğreniriz birilerine dayanmayı, benim anam şu, babam bu demeyi, üç beş sene sonra, sonu gelmez ömür boyu dayanacağımız birilerini bulmaya koşullanırız. Ya almayı öğreniriz, ya paylaşmayı, ya sevmeyi öğreniriz, ya sevdirmeyi, ya gülmeyi öğreniriz, ya ağlamayı, ya şımarmayı öğreniriz, ya içine kapanmayı, korunmayı ya da zarar vermeyi, o kadar çok şey öğreniriz ki.

Başarılar kazanırız kendi çabalarımızla ise paylaşmakta mutlu olarak, dayanaklarla ise bencillikten kendimize saklayarak, ben diye yaşamayı ya da biz diye yaşamayı öğreniriz. Güçlülüğümüz hangisi ile kazanılmıştır sizce. Hiç mücadele etmeyenler ne varsa idare ederiz diyenlerle vardır mutlaka. Onlar ne kadar güçlüdürler bir düşünün; *“Esen rüzgara göre yön değiştirmek belki denizde teknenizi kurtarır, ama varacağınız liman nerede kalır”*.

Sadece kendinizle mücadele ederseniz, her günün geçen günden daha iyi olmasına çalışırsanız, yılmadan kişisel elde ettikleriniz diğerleri içinse, dünya değiştirirken de mekan değiştirirken de yılmazsınız, güçlülüğünüz sizi bırakmaz, paniğiniz yoktur, yaşama giden yolu bulmaya çalışırsınız ve daima hiç beklemediğiniz yardımcılar sizinledir.